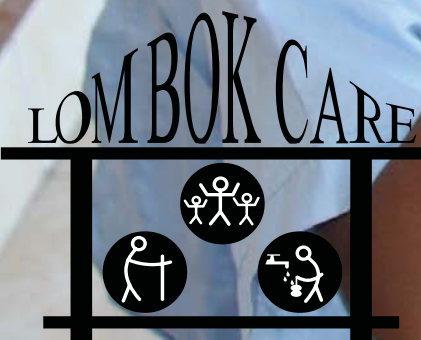

Lombok Care

5 JAAR LOMBOK CARE
NOG ALTIJD EVEN HARD
NODIG!

Wij kunnen uw hulp altijd goed gebruiken.
Dit kan zich vertalen in donaties maar ook
in vrijwilligerswerk. Heeft u interesse?
Neem dan contact met ons op
via info@lombokcare.com. Donaties
kunnen gestort worden op:
rekeningnummer 61.19.17.483

Lokale bevolking helpt mee met het graven van een waterleiding

Een unieke afstudeeropdracht

Al langer dan een jaar geleden had ik het idee om voor mijn afstudeeropdracht naar Indonesië te gaan. Ook mijn hart is verkocht aan dit land. Dit komt mede doordat mijn opa geboren is op Lombok en ik nog veel familie op Lombok heb wonen. Toen ik via internet in aanraking kwam met Stichting LombokCare was ik meteen enthousiast. Ik vind schrijven leuk om te doen en wilde voor mijn afstudeeropdracht graag een tijdschrift maken. Zo ben ik met LombokCare om de tafel gaan zitten en hebben we de opdracht vorm gegeven.

In Nederland heb ik al een begin van het tijdschrift gemaakt. Samen met de stichting heb ik overlegd wat er in het tijdschrift moest komen en hoe het er ongeveer uit moest komen te zien. Ook heb ik al een aantal interviews in Nederland gedaan. Eenmaal aangekomen in Indonesië ben ik de projecten van LombokCare gaan bezoeken. Dat was een hele ervaring. Ik merkte dat de mensen daar, erg blij zijn met het werk van LombokCare. Ik heb ook gezien dat er op heel veel plekken nog hulp nodig is. Het is heel moeilijk om te accepteren dat je niet iedereen kan helpen.

Af en toe grijpt het me naar de keel. Ik kan nauwelijks bevatten hoe sommige ouders hun kinderen verwaarlozen. Het is mooi om te zien dat LombokCare zorgt voor een vangnet voor deze kinderen. Kijk bijvoorbeeld naar het opleidingscentrum. Ik heb nog nooit kinderen zo blij gezien, omdat ze weer therapie krijgen of naar school kunnen.

Ik kijk vol bewondering naar de medewerkers van Stichting LombokCare en alle andere mensen die zich keihard inzetten voor de lokale bevolking. Het luisteren naar de verhalen van veel Indonesische mensen, heeft mij aan het denken gezet. In Nederland leven we altijd in haast en denken we zo materialistisch, dat er weinig tijd is om stil te staan bij de rest van de mensen op de wereld.

LombokCare heeft mij laten inzien dat hulp in andere landen hard nodig is en dat het werkt. Dit was een unieke ervaring en zal ik de rest van mijn leven meenemen! Daar ben ik LombokCare, de mensen uit Indonesië en alle andere mensen die ik heb ontmoet ontzettend dankbaar voor.

Pleun Usman

Colofon

LombokCare is het jaarblad van Stichting LombokCare

Dagelijks bestuur

Christ Schreurs	voorzitter
John Knoben	secretaris
Ruud Aarts	penningmeester

Redactieleden

Pleun Usman	hoofredacteur
Linda Aarts	
Debbie Schreurs	
Mindie Schreurs	

De stichting LombokCare noch de redactie is verantwoordelijk voor de in de bijdragen weergegeven meningen.

Adres

Stichting LombokCare
Kasteel Heysterumstraat 52
6043 HP Roermond

Contact

Tel: 0475-322385
Mob: 06-11125852

info@lombokcare.com
www.lombokcare.com

KvK nummer: 14098153
ABN AMRO: 61.19.17.483

Uitgave 1 - september 2012

In het zonnetje

Namen + verhaaltje moet Stichting LombokCare nog aanleveren

Hier komt een puzzel met daaraan vastgekoppeld een wedstrijd.
Deze moet Stichting LombokCare nog bedenken

Christ, Debbie en Mindie BEDANKT!

Daar is hij dan. De eerste uitgave van 'LombokCare'. Het doel van dit tijdschrift is, om iedereen die geïnteresseerd is in LombokCare, te informeren over de projecten waar we de afgelopen jaren mee bezig zijn geweest. Ook nemen we deze gelegenheid om mensen die LombokCare een warm hart toedragen, zoals sponsoren en vrijwilligers, eens extra in het zonnetje te zetten. Want zonder al deze mensen kan LombokCare niet blijven bestaan. Een goed voorbeeld is Gerda Schreurs die doormiddel van het verkopen van zelfgemaakt haakwerk, al heel veel geld heeft ingezameld.

Eind augustus 2011 heb ik een gesprek gehad met Pleun Usman, een studente aan de Hogeschool van Utrecht. Pleun was opzoek naar een afstudeeropdracht voor haar opleiding Bedrijfscommunicatie. Tijdens een heel leuk gesprek kwamen we op het idee om dit tijdschrift te maken. Na wat overleg binnen de stichting en goedkeuring van school, is Pleun begonnen met de voorbereidingen in Nederland. Op 16 april 2012 is Pleun naar Indonesië gevlogen om zelf de projecten te bezoeken en interviews af te nemen. Zelf ben ik bij een aantal interviews geweest. Het is voor mij dan ook erg leuk om te zien hoe ze deze knap heeft uitgewerkt, naar leuke artikelen voor dit tijdschrift. Ik weet dat het niet altijd even makkelijk is geweest voor Pleun in Indonesië. Maar ondanks alles heeft ze er toch voor gezorgd dat er een mooi tijdschrift is ontstaan. Bij deze wil ik Pleun dan ook hartelijk bedanken voor al haar inzet.

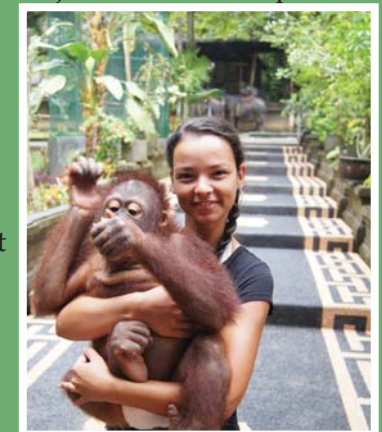
Christ zet zich onvermoeibaar in voor de stichting en de mensen in Indonesië

Iedereen bij LombokCare is erg blij met dit tijdschrift wat voor alsnog een eenmalige uitgave is. Het tijdschrift is gedeeltelijk betaald uit eigen zak en advertenties. Ook is er een deel betaald met speciaal hiervoor opgehaald sponsorgeld. Dit vind ik belangrijk om te vermelden, omdat LombokCare alle sponsoren en donateurs ervan wil verzekeren dat 100% van hun geld naar de projecten gaat. We willen niet dat er wordt gedacht dat er met dat geld een tijdschrift wordt gemaakt. Hopelijk kunnen we dit tijdschrift jaarlijks uitgeven. Zo kunnen we op een leuke manier mensen blijven informeren over LombokCare.

Ik wil afsluiten met het bedanken van de belangrijkste persoon in onze stichting: Christ Schreurs. Zonder Christ zou er geen LombokCare zijn! Hij is degene die met al zijn passie, anderen enthousiast heeft gemaakt om ook te helpen. Hij zet zich non-stop en onvermoeibaar in voor de stichting en de mensen in Indonesië. Vaak cijfert hij zichzelf hiervoor weg. Ditzelfde geldt voor Debbie en Mindie, de dochters van Christ. Wat dat betreft vallen de spreekwoordelijke appels niet ver van de boom. Debbie en Mindie zetten zich met veel passie en gedrevenheid in voor LombokCare en zonder deze twee kanjers had de stichting er heel anders voor gestaan. Ik heb zoveel respect en bewondering voor alle drie en ik hoop dat ze zich nog vele jaren op deze manier in gaan zetten voor LombokCare.

Christ, Debbie en Mindie BEDANKT!

Linda Aarts (vrijwilligster LombokCare)

Inhoud

- 5 **Nieuws vanuit Lombok**
EHBO cursus en fysiotherapie op Lombok
- 8 **Indonesië: Armoede en ziekte**
Heeft dat met elkaar te maken?
- 9 **LombokCare in samenwerking met.....**
Met wie heeft LombokCare de afgelopen jaren allemaal samengewerkt?
- 10 **Stichting LombokCare vijf jaar!**
- 12 **Bindetehuis Mataram**
- 13 **In gesprek met de heer Kicken**
Samen met zijn vrouw is hij al vier jaar sponsor van LombokCare
- 14 **Go For Lombok weer een groot succes**
- 21 **De jaarlijkse sponsorloop van Ankertje Kompas**
- 22 **Interview met Mindie Schreurs**
Zij volgt een studie Bahasa Indonesia en ondertussen regelt ze bijna alles voor LombokCare
- 23 **Reportage weeshuis Praya**
- 26 **Margriet en Wim Schreurs vertellen**
- 27 **Het opleidingscentrum is weer officieel geopend**
Na een aantal tegenslagen is het centrum eindelijk weer open
- 30 **Interview met Debbie Schreurs**
- 32 **Karel Boonen van de Transpetrol Foundation**
De foundation blijft kritisch over een aantal dingen
- 33 **Go For Belanda dit jaar van start**
- 34 **In het zonnetje**
- 35 **Pleun Usman vertelt...**

Go For Belanda dit jaar van start

Eindelijk is het zo ver. Na vijf jaar uitwisselingen van leerlingen van de Gilde Opleidingen en VOS opleidingsbedrijf naar Indonesië, zijn de rollen een keer omgedraaid. Een aantal leerlingen uit Indonesië komen naar Nederland toe. Zij hebben voor de projectnaam 'Go For Belanda' gekozen.

Memorandum of Understanding

Al in 2010 zijn er vanuit Indonesië een aantal mensen naar Nederland gekomen op uitnodiging van 'Go For Lombok'. De gasten waren drs. Lalu Syafi'i (hoofd van ministerie van onderwijs op provinciaal niveau), dhr. Istiqlal, (directeur van toerismeschool SMK4 in Mataram) en dhr Faissal (directeur van techniekschool SMKN 3 in Mataram).

Samen met het college van bestuur van Gilde Opleidingen is er toen een M.O.U. (Memorandum of Understanding) ondertekend, waarin een nauwe samenwerking staat beschreven tussen Gilde Opleidingen en alle SMK scholen van Mataram.

Verblijf bij Nederlandse leerling

In september 2012 komen er drie leerlingen en één

docente naar Nederland. Deze leerlingen volgen een opleiding aan de SMKN4 school, de toerismeschool. De docente geeft les op deze school. In Nederland zullen zij drie weken lang theorielessen volgen en praktijkervaring op doen. De Indonesische leerlingen zullen ieder gekoppeld worden aan een Nederlandse leerling. Tijdens hun verblijf wonen ze ook bij die leerling. Zo kunnen ze ervaren hoe het leven in Nederland is.

De selectie is gedaan door Mindie Schreurs en Nino van Tour op 2 april jl. Zij hebben interviews gehouden met dertig leerlingen en vijf leraressen die zich hadden opgegeven voor het project 'Go For Belanda'. De leerlingen zijn uitgekozen op de kwaliteit van hun Engelse taal en op motivatie. Qurriyanti Insyiroh, één van de leerlingen die meegaat naar Nederland: 'Dit is een unieke kans en ik hoop dat ik er veel van leer. Ik ben ook heel benieuwd naar de school in Nederland.'

De uitwisseling zal plaatsvinden met de School voor Toerisme van de Gilde opleidingen in Venlo. Debbie Schreurs en Mindie Schreurs van Desti-

nation Indonesia zullen de leerlingen en docente voorbereiden op hun reis naar Nederland. Hier leren ze het

een en ander over de taal en de Nederlandse cultuur.

Geld inzamelen

Op 16 mei 2012 werd er een benefietavond op de SMKN4 georganiseerd om geld in te zamelen voor 'Go For Belanda'. Afgevaardigden van de burgemeester van Mataram en de directeurs van diverse SMKN (MBO scholen) waren aanwezig. Leerlingen dansten op traditionele muziek en er was een traditioneel Indonesisch diner verzorgd. De directeur van de toerismeschool en het hoofd van het ministerie van onderwijs hielden speeches om LombokCare en Go For Lombok te bedanken. Met deze benefietactie is meer dan drie miljoen rupia opgehaald. Dit geld wordt gebruikt voor de vliegtickets naar Nederland.

De bedoeling is dat deze samenwerking ook in de toekomst wordt voortgezet. We wensen de studenten en docente alvast veel succes met hun project in Nederland.

Op de foto's de drie leerlingen en docente die naar Nederland gaan. Met de klok mee: Leni Roslina, Qurriyanti Insyiroh, Syafrudin, Putu Ganga Permana Putra (Foto: Mindie Schreurs)

‘Wij blijven kritisch ten opzichte van een aantal zaken’

Karel Boonen is werkzaam als bestuurder bij de Transpetrol Foundation. Ook zij doneren al vier jaar aan Stichting LombokCare.

Kunt u wat meer vertellen over de Transpetrol Foundation?

‘Het is een private stichting, opgericht door Harry Rutten. Harry Rutten was groot aandeelhouder van Transpatrol, een rederij. Hij heeft een constructie gemaakt waarbij als de rederij winsten maakt, een gedeelte van deze winsten afgestort worden naar de foundation toe. De foundation ondersteunt wereldwijd initiatieven op het gebied van sociale bijstand en ontwikkeling, economisch ondernemen en onderwijsprogramma’s. Dat is in grote lijnen het verhaal.’

Hoe is de Transpetrol Foundation bij Stichting LombokCare terechtgekomen?

‘Ja, dat heet zo mooi een netwerk hè? Ik ben lid van een soort Rotaryclub. Ik ontmoet er veel verschillende mensen. Zo kwam Bert van Ratingen op mijn pad. Bert is weer een kennis van Christ (Schreurs, red.). Ja, dan praat je over elkaars interesses en activiteiten. En zo kwam ook de foundation waarvoor ik actief ben ter sprake. Bart zei toen tegen mij dat ik eens met Christ moest gaan praten. En zo zijn wij uiteindelijk met de Transpetrol Foundation in aanraking gekomen met Stichting LombokCare.’

Doneert de foundation een bepaald bedrag aan Stichting LombokCare?

‘Wij zijn als foundation nooit actief betrokken bij een bepaald project. Wij voeren ook geen acties om geld in te zamelen, het wordt gevoed door de company. Wij zoeken projecten, hap-klare-brok, waar andere rechtspersonen bezig zijn met projecten en behoefte hebben aan financiële ondersteuning. Wij stappen dan onder bepaalde voorwaarden in zo’n project. Maar niet om, als organisatie, aan te sturen. Puur voor de financiële ondersteuning.’

Hoe wordt u geïnformeerd over de projecten van Stichting LombokCare?

‘De laatste week van juli ben ik samen met mijn vrouw op Lombok geweest. We hebben daar onder leiding van Christ een aantal projecten bezocht, zoals het opvangtehuis voor gehandicapte kinderen. Dat hebben wij voor een groot gedeelte gefinancierd. Dat geeft een indruk waar het geld aan besteedt wordt, hoe de samenleving is op Lombok en wat voor problemen daar uit voort vloeien. Maar toch ook op wat voor manier een aantal heel goed willende mensen, op een hele goede manier daar bezig zijn.’

Hoe vindt u de samenwerking tot nu toe met Stichting LombokCare?

‘Ik denk op zichzelf heel positief. Al blijven wij kritisch ten opzichte van een aantal dingen. Ik denk ook dat dat onze taak is. Wij ontmoeten in onze projecten die we financieren natuurlijk ook teleurstellingen. Als je in dit werk niet bereidt bent om een zeker vorm van risico te nemen en begrip te hebben voor de problemen die op lokaal niveau tevoorschijn komen, dan moet je er mee stoppen. Als financier moet je risico durven te nemen.’

Springt er voor u een bepaald project uit waar LombokCare mee bezig is?

‘Nou, het huis voor de gehandicapte kinderen, daar zitten wij natuurlijk ook tot over de oren financieel in. Dat springt er voor mij wel uit. Daar zal ik ook wel voldoening van hebben als dat eenmaal goed functioneert.’

Heeft u nog iets wat u wilt meegeven aan Stichting LombokCare?

‘Lof en glorie en een prachtige stichting, gebaseerd op een hele hoop betrokkenheid en emotie met alle rechtvaardiging die daar in kan zitten. Maar het gaat om die continuïteit en of ze iets doen aan structuurveranderingen. Vind je over twintig jaar nog iets terug van het project? Dat is belangrijk.’

Nieuws uit Lombok

Fysiotherapie in het opleidingstehuis

Afgelopen week hebben we bezoek ontvangen vanuit Venlo. Rieke Classens, een fysiotherapeute, is samen met een team uit Bali naar de stichting gekomen om aan de medewerkers een cursus te geven. Iedere dag van 9.00 uur tot 16.00 uur, zijn ze druk bezig geweest met studeren en oefenen. Niet alleen de medewerkers hebben ervan genoten, maar ook de kinderen! Rieke, ontzettend bedankt voor je enthousiasme en inzet!

EHBO cursus van twee geneeskunde studenten

Begin 2012 hebben Esther van Barneveld en Eline Reuvekamp twee weken een EHBO cursus gegeven aan de leraren van SLB Scholen (speciaal onderwijs). Zij zijn twee studenten geneeskunde aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Esther: ‘In Nederland is het heel saai om een EHBO cursus te geven, omdat het verplicht is om dat ieder jaar te herhalen. Hier is het helemaal nieuw en was het echt leuk om zoveel in de praktijk te doen.’ Tijdens de vijf lessen zijn er alleen aspecten behandeld, die op de school van toepassing zijn. Dankzij het sponsorgeld wat Esther en Eline bij elkaar hebben gehaald heeft de school drie nieuwe speeltoestellen ontvangen.

NSG Groenewoud naar Lombok

In juli komt een groep van vijftien leerlingen, inclusief leraren, naar Lombok toe. Zij zijn van de Nijmeegse Scholen Gemeenschap Groenewoud. Tijdens hun verblijf van een maand gaan ze veel verschillende dingen doen. Op de toerismeschool gaan ze meelopen met praktijklessen, zoals een les Indonesisch koken. Bij het weeshuis in Praya gaan ze een moestuin maken. Daarvoor is een tijd geleden al plek gemaakt in de tuin. Ook zullen ze speelactiviteiten en creatieve activiteiten opzetten om meer sfeer aan het gebouw geven. Bijvoorbeeld door middel van schilderijen maken samen met de kinderen. Op de site (www.lombokcare.com) kunt u de groep volgen.

Wist u dat...

LombokCare tickets, briefpapier, etc. allemaal uit eigen zak betaald. Nooit van geld van sponsoren? Elke cent gaat naar de projecten!

Wist u dat...

U via LombokCare ook een persoon kunt sponsoren i.p.v. een project?

Wist u dat...

LombokCare veel vrijwilligers en studenten ontvangt via het bemiddelingsbureau Destination Indonesia?

Destination Indonesia

Stages Vrijwilligerswerk Groepsprojecten

Bemiddeling
Persoonlijke aanpak
Begeleiding vanuit Nederland en Indonesië
Groot netwerk
24u bereikbaar

Christ Schreurs met Dharma, tijdens
de opening van het opleidingscentrum
(Foto: Linda Aarts)

Interview met Debbie Schreurs

Hoelang ben je al werkzaam voor Stichting LombokCare?
'Ik ben er natuurlijk vanaf het begin al ingerold door mijn ouders. Dus inmiddels al vijf jaar officieel voor de stichting.'

Waarom ben je bij Stichting LombokCare gaan werken?
'Eigenlijk is het een uit de hand gelopen hobby van mij en mijn familie. Dat is uitgegroeid tot Stichting LombokCare. We weten eigenlijk niet beter. Ik vind het belangrijk werk, waar ik voldoening uit haal. Vooral het werken met de kinderen vind ik erg leuk.'

Wat zijn jouw taken precies bij Stichting LombokCare?

'We hebben nooit echt concreet de taken verdeeld. Maar ik richt me voornamelijk op de PR (public relations, red.) en op de website. Ook houd ik me veel bezig met de organisatorische aspecten van de stichting. Mindie (Schreurs, red.) is meer vakinhoudelijk bezig en Christ (Schreurs, red.) is voornamelijk contactpersoon van de sponsors en het boegbeeld van de stichting.'

Lukt het om je werk met de stichting te combineren?

'Ja, dat lukt. Maar ik moet zeggen dat op het moment dat ik op Lombok ben, het veel drukker heb. Wat dat betreft is het nog steeds een hobby. Ik maak er tijd voor. Soms voelt het wel alsof ik er een tweede fulltime baan bij heb. Af en toe moet je kunnen zeggen, dit ga ik doen en niet meer. We moeten ook aan onszelf denken.'

Wat vind je het allerbeste of allerleukste project tot nu toe van LombokCare?

'Het opleidingscentrum vind ik eigenlijk het leukste project. Dat komt omdat we het zelf helemaal kunnen vormgeven. Bij andere projecten ben je vaak zo afhankelijk van de mensen die leiding geven. Met de cultuurverschillen in Indonesië en de hiërarchie is dat lastig samenwerken en het project in goede banen te leiden.'

'We hebben gemerkt dat er altijd een controleur bij de projecten aanwezig moet zijn'

Waarin vind jij dat LombokCare zich nog in kan verbeteren?

'Ik denk toch wel de interne communicatie. Mijn vader (Christ, red.) woont in Nederland, ikzelf woon in Sydney en mijn zus (Mindie, red.) woont op Lombok. Doordat we allemaal ergens anders wonen, gaat de communicatie soms wat moeizaam. Daarbij weet de één heel veel van bijvoorbeeld, de website, en de ander niet. Soms is dat erg onhandig. Dat is nog een belangrijk punt waar we als stichting een goede weg in moeten vinden.'

Vooral Mindie heeft het nu heel erg druk. Zij is de enige van de stichting die op Lombok woont.

'Ja, dat klopt. Maar mijn ouders hebben het plan om zo snel mogelijk naar Lombok te verhuizen. Dus ik denk dat de taken dan ook wat beter verdeeld kunnen worden. Als we allemaal hier zitten kan er ook meer gebeuren. We hebben gemerkt dat er altijd een controleur aanwezig moet zijn.'

Wat wil je zeggen tegen alle sponsors van LombokCare?

'Als iemand de mogelijkheid heeft om naar Lombok te komen en zelf te ervaren hoe het hier gaat, dat ze het zeker moeten doen. Iedereen is welkom om naar onze projecten te komen of te informeren. We staan ook open voor feedback. Neem dus vooral contact met ons op voor tips en vragen.'

Destination Indonesia

Stage of vrijwilligerswerk

Op zoek naar een stage of vrijwilligerswerk? Dan ben je bij Destination Indonesia aan het juiste adres. We bieden ondersteuning van A tot Z. We zoeken naar een geschikt bedrijf, informeren je over het land, bemiddelen in huisvesting, vervoer en nog veel meer! We verzorgen maatwerk en werken op basis van jouw wensen en eisen!

Groepsprojecten

Destination Indonesia bemiddelt ook voor groepen die graag vrijwilligerswerk willen doen in Indonesië. We verzorgen onder andere taal en cultuurlessen. Verder bieden we advies bij subsidie en fondsenwerving en alles wat bij een groepsproject komt kijken.

We organiseren tevens 'buddyprojecten', waarbij Nederlandse studenten gekoppeld worden aan Indonesische studenten.

Een unieke levenservaring die letterlijk en figuurlijk je horizon zal verbreden.

Geïnteresseerd?

Voor meer informatie, ervaringen en actuele vacatures:
www.destination-indonesia.com
info@destination-indonesia.com
Debbie Schreurs 06-43894869

Indonesië: armoede en ziekte

Heeft dat met elkaar te maken?

Het komt in Indonesië veel voor dat ouders van gehandicapte kinderen, hun kind verstoppen. Ze schamen zich tegenover het dorp of denken dat het kind niks kan. Juist in Indonesië is de kans groot dat er een gehandicapt kind geboren wordt. Heeft armoede hier mee te maken?

Azië blijft een continent van de armoede. De vermindering van de extreme armoede in Azië verbergt uiteenlopende ontwikkelingen in de landen in de regio. Landen als China en India hebben grote successen geboekt bij de armoedebestrijding, maar in een aantal landen is de armoede nog toegenomen. In 2010 waren er nog 658,7 miljoen mensen in Azië die van negentig euro-cent per dag moesten rondkomen. In Indonesië steeg het aantal extreem arme inwoners.

Keuken van een weeshuis. Hier moeten de mensen met minder dan 1 euro per dag leven

Volgens het Ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties leeft 25,1% van de Indonesische bevolking onder de armoedegrens. In 2015 moet het armoedepercentage gedaald zijn naar 18,7%.

Gehandicapte mensen in Indonesië

Mensen in Indonesië zien gehandicapte mensen als burgers, die niks voor de samenleving kunnen betekenen. Ze denken dat gehandicapten mensen hun plichten en verantwoordelijkheden niet na kunnen komen. Verwaarlozing van hun rechten als burger is een gevolg van deze gedachte.

In Indonesië is zijn veel factoren die de geboorte van een gehandicapt kind kunnen vergroten. Dit komt onder andere door vitamine A tekort, polio en lepra incidenten, veel beroertes en mensen die geen goede medische zorg kunnen betalen. Zo krijgen vier op de honderdduizend mensen polio en krijgt 31,7% van de volwassenen een beroerte.

Volgens de cijfers van 2011 zijn er in Indonesië bijna twee miljoen blinden, anderhalf miljoen lichamelijk gehandicapten en 800.000 mensen zijn geestelijk gehandicapt. Op Lombok zijn er 80.000 mensen blind, 62.500 lichamelijk gehandicapten en 26.000 geestelijk gehandicapten. Deze aantallen zijn met 14,7% gestegen ten opzichte van 2006.

Sociaal probleem

In Indonesië zijn gehandicapten een sociaal probleem. De overheid heeft een actieplan opgezet om het probleem aan te pakken. De programma's zijn gericht op het helpen van de gehandicapten mensen, hun familieleden en de maatschappij in het algemeen. De programma's bestaan onder andere uit revalidatie, zorg voor de familieleden en sociale veiligheid voor gehandicapte mensen. Er is enige verbetering zichtbaar, maar ze zijn er nog lang niet.

De problemen van armoede en ziekte zijn in Indonesië nog niet opgelost. Hulp van stichtingen en organisaties uit het buitenland blijft dus belangrijk om de Indonesische mensen een beter leven te kunnen bieden.

Meisje krijgt fysiotherapie

Vanaf oktober 2010 kwamen er al twaalf kinderen naar het opleidingscentrum. Deze kinderen heeft Murti samen met een aantal andere medewerkers begeleidt en fysiotherapie gegeven. Murti: 'Ik vind het heel erg dat het opleidingscentrum al zo snel moest sluiten. Het is zo zonde. Want de kinderen gaan echt vooruit door de verschillende therapieën die ze hier krijgen.'

Ieder kind is uniek

Vanaf het moment dat op papier alles weer geregeld was, is het opleidingscentrum weer open gegaan. Gelijk stroomde het centrum weer vol met kinderen die een jaar lang niet geweest waren. Vooral Sajili, acht jaar en heeft een spierziekte, is ontzettend blij. Zijn ouders kijken niet naar hem om en zijn nooit thuis. Bij het opleidingscentrum heeft hij een veilige thuishaven.

Murti is samen met de andere medewerkers begonnen met het screenen van de kinderen. Daarna zijn er dossiers opgesteld, waarin de kinderen beschreven staan. 'Ik ben zo blij dat we weer kunnen beginnen met het helpen van deze kinderen,' zegt Murti. 'Ieder kind is uniek en geen dag is hetzelfde. Ook al hebben sommige kinderen dezelfde aandoeningen, ze moeten allemaal anders behandeld worden. Dat maakt het werken bij het centrum zo leuk. Ik heb dat ontzettend gemist.'

Nu alweer tien kinderen bij het centrum

Op dit moment zijn er alweer tien kinderen aanwezig op het opleidingscentrum. Het is nu alleen nog mogelijk om overdag therapie te krijgen en langs te komen. Het doel is om in september 2012 ook het tehuis (nachtopvang) te openen. Hiervoor moet er meer, gekwalificeerd, personeel aangenomen worden. Ook moeten er duidelijke roosters gemaakt worden, zodat er altijd

iemand bij de kinderen aanwezig is.

Naast het tehuis moet ook weer het schooltje geopend worden. Ook Murti wil weer lesgeven aan de kinderen. 'Ik geef vooral les op basis-niveau. Als het niveau van de kinderen weer bijgespijkerd is, kunnen ze weer naar de 'echte' school.'

Officiële opening

De kinderen lezen gedichtjes voor op de officiële opening

Op 16 juni 2012 werd het opleidingscentrum officieel geopend. Het was een feestelijke gebeurtenis. De kinderen hadden hun mooiste kleding aangedaan. Ouders, opa's en oma's waren allemaal meegewen. Ook de baas van de Dina Sociale (Sociale Regering van Lombok) was aanwezig. Hij hield een lange toespraak. Hij vindt het opleidingscentrum een goed concept en wil LombokCare in de toekomst gaan helpen. De kinderen hebben gedichtjes voorgelezen en het Indonesische stichtingslied gezongen.

Aan het einde vroeg

In september 2012 moet ook de nachtopvang geopend worden

Sajili aan LombokCare of hij alsjeblieft op de stichting mocht komen wonen, zodra het tehuis opengaat. Hij wil niet meer thuis wonen, want daar krijgt hij geen eten en wordt er niet naar hem omgekeken. LombokCare gaat keihard werken om dit te realiseren. Want zo zijn er veel meer kinderen met een lichamelijke beperking die hulp nodig hebben. Hulp die LombokCare kan bieden.

Wist u dat....

Wanneer u een boek koopt via www.youbedo.com, ze 10% van de kosten sponsoren aan een goed doel? En LombokCare hier ook tussen staat? Bestel uw boek bij Youbedo!

Vanaf 7 mei is LombokCare grondig bezig geweest met het schoonmaken en klaarmaken van het centrum. Vanaf die dag kwamen ook weer de eerste kindjes naar het opleidingscentrum toe. Eind juni 2012 zal de officiële opening plaatsvinden.

Sinds de officiële opening van het tehuis in november 2010, is er veel gebeurd. Het eerste

Het opleidingscentrum

jaar liep het opleidingscentrum heel goed. Er werden van maandag tot en met vrijdag dagbehandelingen gegeven aan twaalf kinderen. 's Ochtends kregen de kinderen één op één fysiotherapie. Na de lunch konden de kinderen naar school. De ene dag leerden ze lezen en de andere dag schrijven. Door de therapieën gingen de kinderen goed vooruit en ook op school zag je verbetering. Plannen waren om vierentwintig uur per dag open te gaan, zodra er genoeg opgeleide werknemers aangenomen waren.

Belazerd door eigen samenwerkingspartner Yayasan Kasih Sayang (de lokale stichting) gooide roet in het eten. Om als Nederlandse stichting een fonds te krijgen, moet je samenwerken met een lokale stichting. In 2008 is besloten dat het opleidingscentrum in samenwerking met deze stichting gebouwd wordt. Op een gegeven moment ging Isaak (de oprichter van de lokale stichting) zich erg vreemd gedragen. Stichting LombokCare werd nergens meer bij betrokken en hij maakte veel beslissingen zonder LombokCare. Als LombokCare vroeg om bepaalde aktes, dan zei hij, dat die bij de notaris lagen en dat dat later wel zou komen.

Na een jaar sloot Isaak zonder enige aanleiding of overleg met LombokCare het opleidingscentrum. De kinderen konden niet meer komen. Achteraf blijkt dat hij samen met de notaris ervoor heeft gezorgd dat er namen werd veranderd in de contracten. Toen LombokCare hier achter kwam, bleek dat dit niet rechtsgeldig was en kon het contract weer teruggedraaid worden.

Isaak weg en de kinderen zijn weer welkom Na bemiddeling met twee advocaten is het opleidingscentrum nu weer van LombokCare. Isaak is er vandoor en heeft een flink smak geld meegenomen.

Het opleidingscentrum biedt naast therapie, ook een veilige thuishaven voor veel kinderen

Dat is ontzettend vervelend, maar het belangrijkste is nu dat de kinderen weer therapie kunnen krijgen en naar school kunnen. LombokCare had een rechtszaak tegen hem aan kunnen spannen. Maar het geld wat daarin gestopt zou worden, kan nu beter voor de kinderen en het opleidingscentrum benut worden.

Vanaf het eerste moment dat het administratief weer geregeld was, is het opleidingscentrum opengestaan. De medewerkers, waaronder ibu Murti Ing-sih (25), zijn ook weer aan de slag gegaan. Zij heeft acht maanden een lerarenopleiding gevolgd. Daar heeft ze geleerd hoe ze les moet geven aan autisten. Murti kwam in aanraking met ibu Jantine. Jantine is ook nauw betrokken bij het opleidingscentrum. Zij heeft Murti drie maanden een cursus gegeven over fysiotherapie bij lichamelijke gehandicapte kinderen.

Fysiotherapie voor Sajili, buiten op het klimrek

Stichting LombokCare in samenwerking met...

LombokCare kan natuurlijk niet alle projecten alleen uitvoeren. Daarom probeert LombokCare zoveel mogelijk samenwerkingsverbanden aan te gaan. Hieronder zijn de samenwerkingen van de afgelopen jaren te vinden.

Wie: ROI Zuid-Oost (IWZO)

Organisatie: Go For Lombok 2008

Wat: Waterleiding aangelegd in Muncan &

Wie: Opleidingsbedrijf Installatiewerk

Organisatie: Pimp My Village 2008

Wat: Renoveren van blindentehuis

Wie: ROI Achterhoek

Organisatie: Go For Lombok 2009

Wat: Renoveren katholiek weeshuis Mataram

Wie: ROI

Organisatie: Go For Lombok 2010

Wat: Schilderen en stukadoors opleidingscen-

Wie: ROI Achterhoek- Rievierenland

Organisatie: Go For Lombok 2011

Wat: renoveren weeshuis Praya

Wie: ROI & Gilde Opleidingen

Organisatie: Go For Lombok 2012

Wat: renoveren van een schooltje in Kerandangan & waterleiding aangelegd in bergdorp

Stichting LombokCare

Op 1 januari 2013 bestaat Stichting LombokCare officieel vijf jaar. Ondertussen zijn ze eigenlijk al tien jaar bezig met projecten in Lombok. Een kijkje in de geschiedenis van Stichting LombokCare.

In 1980 gingen Christ en Gerda Schreurs voor het eerst op vakantie naar Indonesië. Toen hun dochters Debbie en Mindie acht en vijf jaar waren, zijn zij voor het eerst mee geweest. Het land en de mensen hebben vanaf dat moment zoveel indruk op hen gemaakt, dat ze er nog veel vaker naartoe gingen. De eerste keer dat de kinderen mee gingen schrokken ze erg van de armoede. Toen besloten ze al dat ze de lokale mensen wilden helpen. Ieder jaar gingen er veel spullen mee naar Indonesië om uit te delen.

Familie Schreurs is van plan om nog heel lang door te gaan met de stichting

Bahasa Indonesia leren

De jaren die volgden zijn ze op zoek gegaan naar de mogelijkheid om kleine projecten te verzorgen. Zo kwamen ze onder andere bij een weeshuis (Panti Sosial Asuhan Anak Harapan) in Mataram (de hoofdstad van Lombok) terecht. Daar brachten ze vaak eten en kleding naartoe. De familie Schreurs is daarna samen Bahasa Indonesia (de Indonesische taal) gaan leren. Het is belangrijk om met de lokale mensen te kunnen spreken en ze te begrijpen. Debbie en Mindie hebben ook allebei stage gelopen in het land dat hen vanaf kleins af aan in het hart ligt. Mindie is in 2011 zelfs op Lombok gaan wonen en met Apip, een Indonesische man, getrouwd.

Liever geen stichting

Omdat de projecten steeds groter werden is er besloten om een stichting in het leven te roepen. Dit gebeurde op 1 januari 2008. De familie Schreurs heeft samen met een

aantal vrijwilligers hun uit de hand gelopen hobby omgezet in een professionele stichting. In eerste instantie wilden ze geen stichting opzetten. Ze vinden dat al het geld rechtstreeks naar de projecten moet gaan. Er mag dus niks van het sponsorgeld aan de strijkstok blijven hangen. Dit zou wel gebeuren door de kosten van het opzetten van een stichting.

Op advies van een aantal sponsors is er besloten toch een stichting te starten. Zo kunnen er meer fondsen binnengehaald worden. Daarnaast geven overheidsfondsen alleen geld aan stichtingen en niet aan particulieren. Door deze positieve bijkomsten van een stichting kunnen er meer mensen op Lombok geholpen worden.

Samenwerkingsverband pakt niet goed uit

Na het oprichten van de stichting moesten er veel dingen geregeld worden. Eén van de eisen van de fondsverstrekkers was bijvoorbeeld dat LombokCare een samenwerkingsverband moest realiseren met een lokale (Indonesische) stichting. Het doel hiervan is dat de projecten uiteindelijk sustainable zullen worden en LombokCare zich hiervan terug zou kunnen trekken. Dit heeft LombokCare gedaan.

De Familie Schreurs, oprichters van Stichting LombokCare

Het opleidingscentrum is weer open!

Na een jaar van tegenslagen en teleurstellingen, is het opleidingscentrum voor lichamelijk beperkte kinderen weer geopend. Lees op de volgende pagina's het verhaal.

‘Wat ons het meeste aanspreekt is de dankbaarheid van de mensen’

Margriet Schreurs is de zus van Christ Schreurs (oprichter van Stichting LombokCare). Samen met haar man Wim sponsoren zij de stichting al vanaf het begin.

Was u vanaf het allereerste moment al enthousiast over de stichting?

Margriet: ‘Ja, we waren meteen enthousiast. Dat lag grotendeels aan de bevoegdheid van Christ, Gerda (de vrouw van Christ, red.) en de kinderen.’

Vanaf toen ook gelijk gedacht om hen met de stichting te helpen?

Margriet: ‘In eerste instantie ging hij alleen naar Indonesië voor vakantie. Naderhand hoorden wij steeds meer verhalen over de toestanden en situatie in Indonesië. Toen heeft Christ mensen benaderd om mee te helpen met sponsoren, waaronder ons. Vanaf die tijd zijn wij eigenlijk mee gaan doen.’

Wim: ‘Er kwamen ook steeds meer berichten van grote stichtingen en projecten waar heel veel geld aan de strijkstok bleef hangen. Toen wilden wij dat er meer geld directer bij de mensen terecht zou komen. En Christ zoekt natuurlijk zelf regelmatig de gebieden op en heeft dan weer de nodige informatie in zijn broekzak.’

Wat vinden jullie ervan dat de familie zoveel tijd in de stichting stopt?

Wim: ‘We zijn natuurlijk heel erg trots dat zij dat allemaal doen. Ik heb daar erg veel bewondering voor, want het is gewoon een extra baan erbij. Het moet je wel heel erg raken, wil je dit blijven volhouden.’

Zijn jullie zelf al een keer naar Indonesië geweest?

Margriet: ‘Nee, nog niet. Maar als het uitkomt wil ik in ieder geval volgend jaar Indonesië bezoeken en meegaan met Christ. Vooral om eens mee te kijken met de projecten. Daar

ben ik erg benieuwd naar. We hebben wel van alles gezien via film en foto's, maar de ervaring is natuurlijk anders als je er echt naar toe bent geweest.’

Wim: ‘Ik heb vliegangst. Dus als ik ernaar toe kan zwemen, ga ik Indonesië zeker een keer bezoeken, haha.’

Zijn er projecten die jullie eruit vinden springen?

Margriet: ‘Het allereerste

project met de blinde kinderen heeft erg veel indruk gemaakt. Wat mij het meeste daarvan aanspreekt is de dankbaarheid van de mensen als ze geholpen zijn. Als je ziet hoe die kinderen, zoals je dat ziet op die videobeelden, met hun blindheid omgaan en overal het beste van proberen te maken. Ze zijn zo blij met hele kleine dingen. Dat vind ik inspirerend om te zien.’

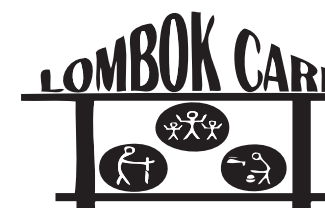
Wat zouden jullie nog mee willen geven aan Stichting LombokCare?

Wim: ‘Ik ben niet in de positie om enig kritiek te geven op het werk van Christ en de rest van de familie. Je moet het maar doen en er zijn altijd mensen die het beter kunnen. En dat zijn meestal de mensen die aan de kant staan. Dan moet je er eerst zelf maar eens naartoe gaan en er aan beginnen. Natuurlijk geef ik weleens een tip. Maar ik zeg nooit je moet het zo en zo doen. En als je er geen vertrouwen in hebt dan moet

je zelf meegaan en eens flink de handen uit de mouwen steken.’

Margriet: ‘Ik vind het heel goed dat Christ altijd verantwoording aflegt en zegt: ‘Ik heb hier geld voor gegeven en hier is het naartoe gegaan.’ Bijvoorbeeld voor de nieuwe bedden en matrassen van de blinde kinderen. Het zit hem in elementaire dingen.’

e 5 jaar!

Ze zijn een samenwerkingsverband gestart met een lokale stichting, genaamd ‘Yayasan Kasih Sayang’. Helaas komt hier het cultuurverschil opspelen. De eigenaar van de lokale stichting was uit op geld en heeft hier misbruik van gemaakt. Door de problemen met de lokale stichting, moest het opleidingscentrum sluiten. Gelukkig zijn de problemen sinds begin mei opgelost en de werkzaamheden weer hervat. Het is dus niet altijd verstandig om mensen te vertrouwen en een samenwerkingsverband aan te gaan. Ook al is het een eis van

Professionele stichting, professioneel handelen

Doordat LombokCare een stichting is zal er op professionele wijze met het bedrijf en de sponsoren omgegaan worden. LombokCare streeft naar het zelfstandig laten functioneren van de projecten zodat er plaats en tijd vrij komt voor nieuwe projecten. Reeds uitgevoerde projecten worden structureel geëvalueerd, en waar nodig, bijgesteld.

Verder schrijft de stichting voor aanvang van een project altijd een projectplan. Daarnaast wordt ervoor gezorgd dat dit project financieel gedekt is. Tijdens en na een project zullen de sponsors en geïnteresseerden op de hoogte gehouden worden van de ontwikkelingen.

Veel projecten opgezet en afgerond

Sinds de stichting officieel in 2008 is opgezet, heeft Stichting LombokCare al veel mensen geholpen. In de afgelopen vijf jaar is er voornamelijk geholpen bij het renoveren van gebouwen, het creëren van sanitairvoorzieningen en het opbouwen van waterprojecten. Daarnaast heeft LombokCare zich gericht op gezondheidsprojecten op kleinschalig niveau. Voorbeelden hiervan zijn de operatie van een meisje met een tumor in haar buik, een niersteen operatie en meer dan 180 hazenlip operaties. In de toekomst wil LombokCare zich meer richten op het opzetten van eigen projecten en het overdragen van kennis aan de lokale bevolking. Het opleidingscentrum voor lichamelijk gehandicapte kinderen is hier een goed voorbeeld van.

ng LombokCare

de fondsverstrekkers in Nederland. LombokCare heeft hier veel van geleerd en zal in de toekomst nog voorzichtiger te werk gaan.

LombokCare is nog niet van plan om te stoppen met de hulp. In de toekomst moeten er nog veel meer mensen geholpen worden. LombokCare gaat, samen met de sponsoren, de activiteiten nog lange tijd voortzetten.

Blindetehuis Mataram
Reportage
volgt nog

Hier wil stichting lombokcare
een begroting publiceren

Hier wil stichting lombokcare een begroting publiceren

'Bij de betaling vermeld ik altijd: Prima, ga zo door'

De heer Kicken is werkzaam als docent op de Gilde Opleidingen in Roermond. Al jaren sponsort hij samen met zijn vrouw Stichting LombokCare.

Sinds wanneer sponsort u Stichting LombokCare?

'Stichting LombokCare loopt nu officieel vijf jaar. Dus ik denk toch al bijna vier jaar. Een hele tijd in ieder geval.'

Hoe bent u bij Stichting LombokCare terecht gekomen?

'Ik en mijn vrouw hebben altijd veel andere stichtingen gesteund. Via de school waar ik werk heb ik Christ (Schreurs, red.) leren kennen. Zo zijn wij in aanraking gekomen met Stichting LombokCare. De manier waarop zij te werk gaan, sprak ons gelijk heel erg aan.'

Sponsort u de andere stichtingen ook nog steeds?

'Nee, op het moment steunen wij alleen Stichting LombokCare. En waarom, dat mag je ook weten. Wij steunden bijvoorbeeld de nierstichting. Op een gegeven moment kwam in het nieuws dat de directeur van deze stichting bijna vier ton per jaar verdiend. Dat is tegenstrijdig. Dat kan niet. Kijk, elke euro die wij nu geven aan Stichting LombokCare, komt ook goed terecht. Dat wordt aangetoond, dat zie je en we krijgen genoeg informatie.'

Bent u zelf al eens naar Lombok afgereisd, om bijvoorbeeld de projecten te bekijken?

'Nee, helaas niet. Misschien gaat dat nog wel een keer gebeuren, maar voorlopig nog niet. Als we naar Indonesië zouden gaan, kun je niet voor een weekje gaan. Daarvoor duurt de reis te lang. We hebben daar nu geen tijd voor. Mijn vrouw vindt het ook lastig om langer dan tien dagen weg te gaan. We hebben zulke lieve kinderen en kleinkinderen, die kunnen we niet zo lang missen.'

'Ik snap niet dat mensen in Nederland zo ontevreden kunnen zijn' *Dus u volgt de projecten vanaf een afstandje?*

'Ja, ik kijk regelmatig op internet. Daar staat enorm veel informatie over de verschillende projecten. En natuurlijk krijg ik geregeld informatie van Christ door. Hij is zo gedreven en gepassioneerd bezig met de stichting. Dat doet mij en mijn vrouw echt goed.'

Heeft u het met uw leerlingen ook over Stichting LombokCare?

'Ja, absoluut. Mijn leerlingen verschillen sterk in leeftijd. Ze zijn tussen de negentien en achtentwintig jaar. Ik vertel aan ze dat het belangrijk is om zulke projecten te steunen. Vaak zeg ik ook: 'Jullie moesten eens weten wat je in Indonesië allemaal kan met één euro.' Ik ga dan natuurlijk niet zeggen hoeveel ik en mijn vrouw sponsoren. Maar ik kan wel vertellen dat de stichting ons aan het hart gaat en dat vertalen wij ook door in de sponsoring.'

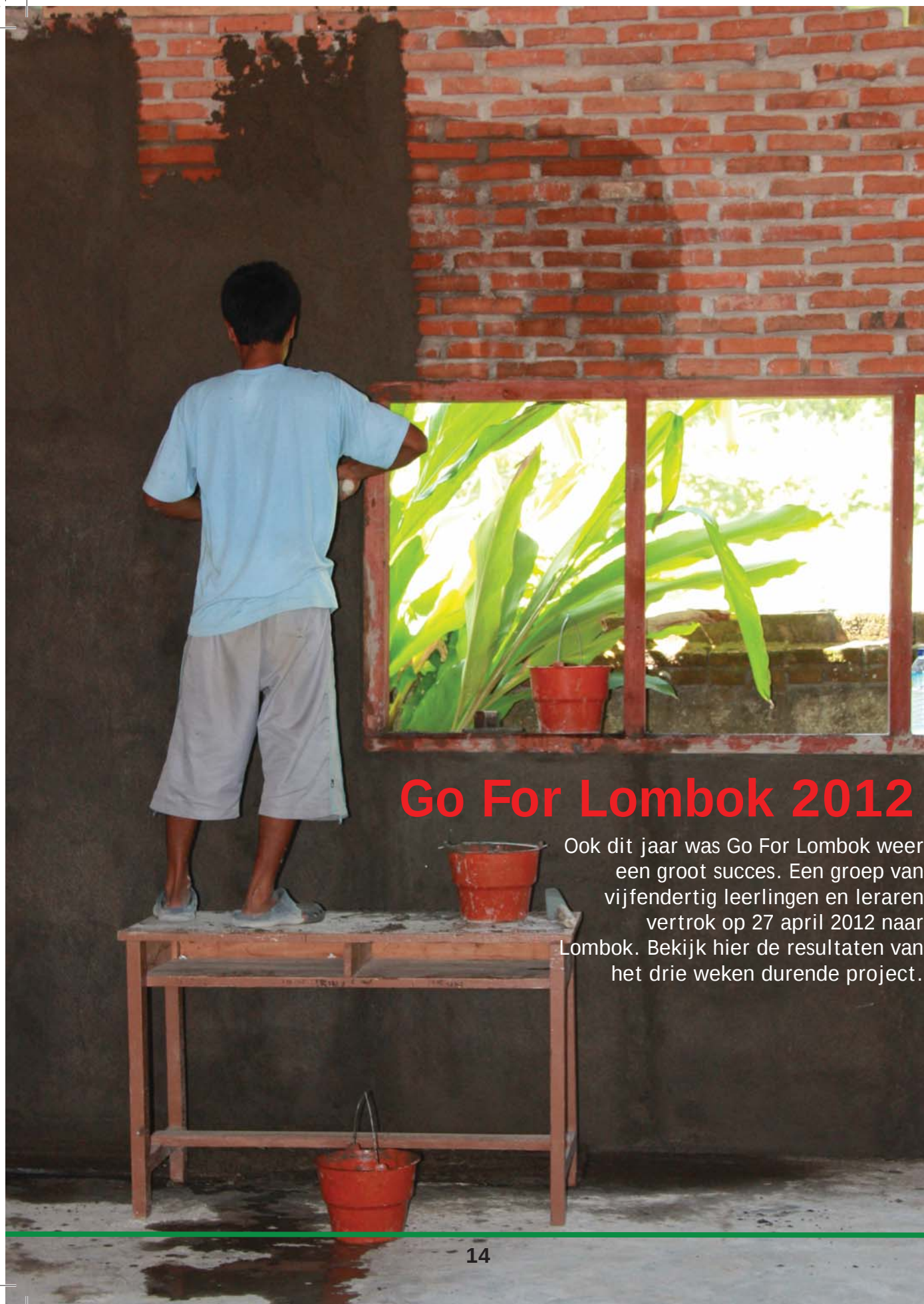
Wat is uw favoriete project van Stichting LombokCare?

'Het waterproject wat ze hebben gedaan in samenwerking met de leerlingen van deze school. Hoe LombokCare met eenvoudige middelen de bevolking daar ontzettend goed helpen. Ze werken samen met de locals daar, dat is mooi om te zien. Maar eigenlijk spreekt alles mij aan. De scholen opknappen, het ziekenhuis, de waterprojecten, het is lastig kiezen. Het is allemaal goede hulp.'

Wat zou u nog willen meegeven aan Stichting LombokCare?

'Bij de betaling vermeld ik altijd: 'Prima, ga zo door!'. Ik vind het ontzettend knap wat alle medewerkers doen voor de stichting. Als je ziet hoeveel tijd zij steken in de stichting, dat is ronduit geweldig. Als ik merk hoe ontevreden sommige collega's kunnen zijn, dan snap ik dat niet. We hebben het hier zo veel beter dan heel veel mensen in Indonesië. Daar zouden we wel wat meer bij stil mogen staan.'

Go For Lombok 2012

Ook dit jaar was Go For Lombok weer een groot succes. Een groep van vijfendertig leerlingen en leraren vertrok op 27 april 2012 naar Lombok. Bekijk hier de resultaten van het drie weken durende project.

Weeshuis in Praya: nog steeds vooruitgang

Nadat in april 2011 de groep van Go For Lombok het weeshuis in Praya heeft aangepakt, hebben ze niet stilgezeten. De tuin is opgeknapt, er zijn nieuwe bedden en drie grote kasten geleverd voor op de slaapzalen.

Het weeshuis is opgezet door twee mensen, meneer Lalu Santana en mevrouw Rosmiana. Het idee kwam van een groep belangrijke en religieuze mensen uit de wijk. Er bestond al een school voor gehandicapte kinderen sinds 1982. Omdat de kinderen vaak ver moesten reizen, kwam het idee om een internaat achter de school te bouwen.

Van gezellig weeshuis naar een vochtig gebouw

Volgens mevrouw Rosmiana was het vroeger een heel gezellig weeshuis. De kinderen waren blij, speelden veel en gingen zelfs niet naar huis als ze vakantie hadden. Maar het huis begon te vervallen. Ze krijgen zo weinig subsidie, dat er geen geld is om het huis te renoveren. Het dak was al meerdere jaren kapot en het ging van kwaad naar erger. Doordat het interieur steeds nat werd, begonnen de meubelen te schimmelen. In het weeshuis konden nog maar negen kinderen wonen. Voorheen woonden er wel zesendertig kinderen.

Van de overheid krijgen ze 2500 rupia per kind per dag. Hier kunnen ze gezamenlijk twee keer per dag van eten. Mevrouw Rosmiana: 'Gelukkig krijgen we van één ouder elke maand een grote zak rijst. Dat maakt het iets makkelijker om rond te komen van het kleine beetje geld dat we krijgen.'

De kinderen blijven tot een leeftijd van maxi-

maal 23 jaar. In het weeshuis leren ze zelf was- sen, koken en afwassen. Hierna worden ze vaak gesponsord om naar Java te gaan. Daar volgen ze een nieuwe opleiding of gaan ze werken.

Wederopbouw

Het was wel duidelijk dat dit weeshuis hulp nodig had. Door de Nijmeegse Scholengemeen- schap was er al 9000 euro bij elkaar verzameld. Dit geld is meteen gebruikt om het weeshuis in Praya te voorzien van een nieuw dak. Daarna is de binnenkant van het weeshuis opgeknapt. Een prachtig resultaat. Christ: 'De mensen zijn zo blij dat we ze daar geholpen hebben. Alleen al de glimlach op de gezichten en de tranen in hun ogen hebben mij diep in mijn hart geraakt.'

Maar het was nog niet genoeg. Veel kinderen sliepen op de grond. Daar moest verandering in komen. In augustus 2011 zijn er vierentwintig nieuwe bedden en drie grote kasten geleverd. Een hele verbetering.

NSG naar Lombok

De Nijmeegse Scholengemeenschap komt eind juni 2012 zelf naar Lombok. Zij zullen hier veertien dagen verblijven. De kinderen in het weeshuis gaan leren hoe ze met het meege- brachte speelgoed kunnen spelen.

Zo wordt het weeshuis stapje voor stapje weer zoals het was. Hopelijk kunnen er binnenkort weer veel meer kinderen verblijven. Mevrouw Rosmiana: 'Ik vond het vroeger zo geweldig dat kinderen terugkwamen als ze groot waren, mij oma noemden en mij bedankten voor alles wat we voor ze gedaan hadden. Dat geeft me voldoening en daar doe ik het voor. En ik hoop dat dat in de toekomst weer gaat gebeuren.'

De oude slaapkamer

De nieuwe slaapkamer

De nieuwe badkamer

In gesprek met Mindie Schreurs

Hoe lang ben je al werkzaam voor Stichting LombokCare?

'Vanaf het begin al. We hebben het samen met de familie opgezet. Eigenlijk hebben we voordat we een stichting werden met z'n vieren al kleinschalige projecten uitgevoerd, zoals rijst doneren. En uiteindelijk kwamen er steeds meer aanvragen of we bij andere projecten ook hulp konden bieden.'

Wat heeft de doorslag gegeven om een stichting te worden?

'Omdat we steeds grote projecten hadden, was het toch beter om een stichting te beginnen. Van sponsors kregen we te horen dat we een stichting moesten worden. Dan kan je veel meer fondsen werven. Daarom is er besloten om een stichting op te zetten.'

Wat is jouw taak bij LombokCare?

'Toen ik nog in Nederland woonde hield ik me het meest bezig met de website. Nu ik in Indonesië woon ben ik veel meer bezig met het voorbereiden van projecten, het opvragen van offertes en kijken dat projecten niet teveel gaan kosten. Daarnaast ben ik ook veel bezig met het controleren van de projecten.'

Is LombokCare te combineren met je studie Bahasa Indonesia aan de universiteit?

'Op zich is het te doen. Alleen soms komt er heel veel bij kijken en moet ik veel in één keer afhandelen. Het meest lastige in Indonesië is om dingen te plannen. Er moet heel veel rompslomp, zoals papieren geregeld worden. Daarvoor moet de juiste persoon op kantoor aanwezig zijn. Het komt vaak genoeg voor dat deze persoon niet komt opdagen voor de afspraak. Daar gaat de meeste tijd inzitten.'

Waarin vindt jij dat LombokCare zich in kan verbeteren?

'Wat vooral verbeterd moet worden is de website. Die moet meer up-to-date zijn. Daarnaast vind ik dat we meer aan fondsenwerving kunnen doen. We willen ons ook meer gaan richten op specifieke sponsors. Dus sponsors die bijvoorbeeld het salaris van een fysiotherapeut sponsors.'

'De kinderen in Indonesië zijn echt mijn doelgroep. Daarom blijf ik dit werk zeker nog een tijd doen'

zodat mensen kunnen kiezen welk specifiek doel ze willen sponsors. Voor hen is het dan ook veel tastbaarder.'

Wat vind je het leukste project tot nu toe?

'Het eigen project natuurlijk, het opleidingscentrum. Het is heel fijn dat we niet afhankelijk zijn van locals die aan de macht zijn. Zoals je ziet bij het blindetehuis in Mataram. Iemand anders is daar aan de macht en hij maakt uiteindelijk de beslissingen. Bij het opleidingscentrum is dat heel anders en kunnen we zelf richting geven en beslissen.'

In de toekomst verwacht je nog steeds bezig te zijn met Stichting LombokCare?

'Ja, zeker wel. Ik heb SPH (Sociaal Pedagogische Hulpverlening, red.) gedaan en die kinderen in Indonesië zijn echt mijn doelgroep. Ik zie het voorlopig nog helemaal zitten en zal me de komende jaren zeker nog blijven inzetten voor de stichting.'

Met goede moed en razend enthousiast stond de groep op Schiphol. Klaar om te vertrekken. Drie weken hadden ze de tijd om een school te renoveren én een waterleiding op een berg aan te leggen. Het kostte bloed, zweet en tranen, maar het is ze gelukt!

Go For Lombok is een project van ROC Gilde opleidingen en VOS Opleidingsbedrijf in samenwerking met Stichting LombokCare. Het project is een unieke combinatie van onderwijs en bedrijfsleven, gericht op maatschappelijke ontwikkeling. De leerlingen volgen verschillende opleidingen. Er zitten schilders, metselaars, timmermannen en installateurs bij.

Goed voorbereid naar Lombok

Ze hebben een maandenlange voorbereiding gehad. 'Al in oktober kwam de organisatie de klas binnenvallen, om te kijken wie er interesse hadden om mee te helpen,' zegt Bas Vleugels (20). Hij volgt een studie installatietechnieken en zit in zijn vierde jaar van de opleiding. 'De mensen die interesse hadden konden naar een informatiebijeenkomst komen. Eigenlijk was ik direct al enthousiast.'

Tijdens de informatiebijeenkomst werd de belangstellenden onder andere verteld om wat voor project het ging, wat de kosten zouden zijn en hoe de reis zou verlopen. De mensen die zich hebben opgegeven zijn tijdens de voorbereidingen goed begeleid. Er werd gekeken naar motivatie, of ze genoeg aanwezig waren op school, of de deelname binnen de groep goed was en of de leerlingen het aan zouden kunnen. Uiteindelijk is er dus een groep geselecteerd, met gemotiveerde leerlingen én begeleiders die de projecten op Lombok aan gaan pakken.

De voorbereidingen vonden plaats in Nederland en namen veel tijd in beslag. De leerlingen werden niet alleen voorbereid op de projecten zelf. 'We werden ook voorbereid op het leven in de tropen,' zegt Tommy Gordebeke (23), metselaar. 'We kregen informatie over inenting, ziektes en andere dingen. Alleen ik

had al mijn inenting al gehad, dus eigenlijk wist ik alles al.' Tommy vindt dat de voorbereiding op de reis zelf prima is. Maar de voorbereiding op de inhoud van de projecten, had wat hem betreft beter gekund. 'Ik had totaal geen idee wat ik hier moest gaan maken.'

Irene (25), begeleider van het project, kan dat beamen. 'De leerlingen waren niet goed genoeg voorbereid op de inhoud van de projecten. Velen kwamen voor een verrassing te staan. Dat is jammer en zeker een punt voor verbetering.'

Veel leerlingen hielden al maanden een blog bij over Go For Lombok. Ze zijn allemaal benieuwd wat hen te wachten staat. Na een voorbereiding van bijna zes maanden was het op 27 april dan eindelijk zo ver. Met de hele groep in hetzelfde vliegtuig, vlogen ze naar de andere kant van de wereld. De meesten van hen zijn nog nooit buiten Europa geweest. Voor hen is het extra spannend.

Na een vermoeiende reis van bijna twintig uur, komt de groep aan op Lombok International Airport. Allemaal in dezelfde witte shirtjes met het logo van Go For Lombok erop. De jongens en meisjes zien er vermoeid uit, maar hebben er allemaal erg veel zin in. Een grote bus staat al een tijdje klaar om ze naar Senggigi te brengen. Daar slapen ze in een resort, genaamd 'Batu Bolong'.

Een nieuwe school en schoon drinkwater

De groep gaat aan twee projecten werken. Het eerste project is een particulier schooltje dat hoognodig gerenoveerd moet worden. Op dit schooltje zitten tweehonderd kinderen, waarvan de ouders te weinig geld hebben om ze naar een reguliere school te sturen. De overheid heeft ze een kaal gebouw gegeven en de rest moesten ze zelf invullen. Er zitten geen plafonds in het gebouw en inmiddels lekt het dak. Daarnaast ziet het schilderwerk er belabberd uit en zijn de toiletten ook aan vernieuwing toe. Tijd dus dat GoForLombok in actie komt en deze kinderen gaat helpen.

Het dak lekt en er zitten geen plafonds in de lokalen van het schoolgebouw

Bij het tweede project wordt er een waterleiding gelegd vanuit een kampong (dorpje) aan de voet van de berg, helemaal naar de bewoners die hoger op de berg wonen. Nu moeten de mensen vijf keer per dag naar beneden en

Tommy Gordebeke stuukt een muur

School Kerandangan

Negentien leerlingen en acht begeleiders werkten op het schooltje. De rest bij het water-project. Irene: 'Op maandagochtend zijn we in alle vroegte met de leerlingen naar het schooltje gegaan. Daar hebben we ze ongeveer een uurtje laten rondkijken. Daarna zijn alle disciplines in groepjes bij elkaar gaan zitten. Per vakdiscipline, schilders, metselaars en timmerlieden, is het plan van aanpak bepaald. Zo zijn de schilders binnen begonnen met het schilderwerk en zorgden zij ervoor dat ze de timmermannen niet in de weg stonden. De eerste week verliep een beetje moeizaam. Iedereen moest wennen aan de warmte, het land, de mensen en aan elkaar.'

Gelukkig was iedereen gemotiveerd en werd er hard doorgewerkt om alles af te krijgen. 'De begeleiders hadden dagelijks om 16.00 uur vergadering. Hier bespraken we de stand van zaken, nieuwe plannen, gewijzigde plannen, etcetera,' vertelt Irene. 'Het zwaarste vond ik, als begeleider, dat we vierentwintig uur per dag aan het werk waren. De begeleiders begonnen om 06.00 uur 's ochtends met werken en waren om 15.30 uur klaar. Daarna vergaderen, eten en vaak ook nog gesprekken met de leerlingen voeren. Het was vermoeiend, maar zeker de moeite waard.'

Het was niet drie weken alleen maar keihard

werken. Er was ook tijd voor ontspanning en plezier. De groep heeft een duikcursus gevolgd, ze hebben watervallen bezocht en elk weekend konden ze gezellig dansen in de plaatselijke discotheek.

Naarmate de dagen verstreken, was er al echt resultaat te zien. Plafonds werden in rap tempo geplaatst en ook de schilders waren al een eind op weg met het schilderen van de muren. De kinderen van de het schooltje stonden ook met open mond te kijken. Wat er gebeurde er wel niet allemaal met hun school?

Na drie weken keihard werken is de school klaar. 'Helaas hebben we niet alles afgekregen. Van de vijf toiletten zijn er twee gerenoveerd. Ze zijn wel allemaal grondig schoongemaakt en geveerd. De belangrijkste dingen zijn gedaan. De kinderen hebben nu schoon water om zich te wassen en kunnen ook naar een schone wc,' zegt Irene. Nas Ruel (19), docent Engels, is ontzettend blij met de verandering. 'Eindelijk is het een plek waar kinderen in een schone en kleurvolle omgeving kunnen leren en spelen.'

Als klap op de vuurpijl is er een grote muurschildering gemaakt. De schildering is gebaseerd op ideeën van de kinderen. Op de schildering zijn kinderen te zien die buitenspelen en hun afval in de prullenbak gooien. 'Jagalah kebersihan' (houd het schoon) staat er bij geschreven. Asni Rhyrma (12) vindt de tekening erg goed gelukt. 'Het is goed dat de tekening een boodschap heeft. Nu kunnen we eindelijk op een schoon speelveldje buiten spelen.'

Op de vraag hoe ze het schooltje blijven onderhouden zegt Nas het volgende: 'We hebben met de kinderen afgesproken, dat als ze op de muren tekenen, ze een nieuwe pot verf moeten kopen. Deze aankoop is voor iedereen te duur. Dus zo hopen we dat de school schoon en netjes blijft.'

Bij de officiële opening staat bijna iedereen te huilen. Kinderen, docenten, begeleiders en de leerlingen uit Nederland. Lia Srie (8): 'Ik heb

Voor de vijfde keer een mooi bedrag van Ankertje Kompas!

Op donderdag 29 maart 2012 werd weer de jaarlijkse sponsorloop van basisschool Ankertje Kompas georganiseerd. Voor de vijfde keer op rij werd de opbrengst gedoneerd aan Stichting LombokCare. De kinderen renden alsof hun leven er van af hing.

Al jarenlang organiseert basisschool Ankertje Kompas voor de vaste actie een sponsorloop. 'Eigenlijk is dit elk jaar voor een ander goed doel,' zegt Liesbeth, lerares op Ankertje Kompas. 'Tot vijf jaar geleden. Toen heb ik Christ en zijn vrouw in de stad ontmoet. Christ vertelde mij over zijn stichting. Mij leek dat een goed doel voor de vaste actie van Ankertje Kompas.'

Nu doneert Ankertje Kompas de opbrengst al vijf jaar aan Stichting LombokCare. Dat heeft een reden. Liesbeth: 'In het verleden was het vaak zo dat de mensen van een stichting heel enthousiast kwamen vertellen. Als eenmaal het geld binnen was, dan hoorden de kinderen er niets meer van. Bij LombokCare is dat heel anders. Christ komt vertellen wat ze met het geld gedaan hebben en neemt een klein presentje voor de kinderen mee. Toen is besloten om de opbrengst elk jaar aan LombokCare te doneren.'

Voor de organisatie van de vaste actie is er een speciale werkgroep van docenten opgericht. Zij doen alle voorbereidingen met betrekking tot de sponsorloop. Dit jaar hadden ze wel wat opstartproblemen, omdat er alleen maar nieuwe docenten in de werkgroep zaten. Gelukkig is dat allemaal goed gekomen en was de sponsorloop een groot succes.

85 rondjes voor LombokCare

De sponsorloop duurt de hele middag. Elke klas mag om de beurt vijftien minuten rennen. Voor groep één en twee is er een speciaal, iets kleiner, parcours. 'Mijn klas heeft bij elkaar vijftachtig rondjes gerend. Een hele prestatie,' zegt Liesbeth.

In de periode voor de sponsorloop hebben de kinderen zoveel mogelijk sponsoren gezocht. Het is de bedoeling dat binnen een week na de loop, de kinderen het geld meebrengen naar school. 'De kinderen zijn allemaal erg enthousiast en brengen het geld ook allemaal op tijd mee. Er was zelfs een keer een leerling die meer dan tweehonderd Euro heeft opgehaald,' vertelt Liesbeth.

Spannende bekendmaking

Op vrijdag 6 april was de officiële bekendmaking van de opbrengst. Zenuwachtig zaten alle kinderen te wachten in de aula. Er kwam een grote groene cheque voorbij. De spanning was om te snijden. Zou er nóg meer geld opgehaald worden zijn dan vorig jaar? Christ en Linda (vrijwilligster bij LombokCare) stonden klaar op het podium om de check in ontvangst te nemen. De groene cheque werd omgedraaid en er kwam een fantastisch bedrag tevoorschijn: €1794, 61. Iedereen was blij en de kinderen juichten en klaptten. Wat een geweldige prestatie!

'Het bedrag wordt nog hoger. Want nog niet alle kinderen hebben het geld ingeleverd,' zegt Liesbeth enthousiast. Op de vraag of de sponsorloop volgend jaar weer voor LombokCare wordt georganiseerd, zegt ze volmondig: 'ja'. 'De samenwerking is heel prettig. En eigenlijk is dat geen vraag meer. Het is elk jaar duidelijk dat de opbrengst naar Stichting LombokCare gaat.'

Alle kinderen en medewerkers van Ankertje Kompas, hartelijk dank voor jullie inzet. Tot volgend jaar!

Christ met de cheque die door ankertje kompas is uitgereikt

Sajili (10) heeft CP, een spierziekte. Hij krijgt fysiotherapie van Murti Lingsih, om weer goed te kunnen lopen

School Kerandangan

VOOR

NA

klaslokalen

sanitair

buitenkant school

tegen mijn ouders gezegd dat de school is opgeknapt en dat het net op een hotel lijkt. Het is echt heel erg mooi geworden.'

De toekomstplannen zijn om ook de andere gebouwtjes op het terrein op te knappen. Nas: 'Samen met Christ gaan we bespreken wat de mogelijkheden zijn. Maar voor nu zijn we al super gelukkig met deze grote verbetering.'

Het waterproject

Op de berg werd een waterleiding aangelegd. De bewoners van 2 dorpjes moesten dagelijks drie keer naar beneden, om twintig liter water te halen. Door middel van een put beneden in het dorp en een waterleiding omhoog hoeven ze dit niet meer te doen. Dan kunnen de bewoners van het dorp zelf water uit een kraan halen.

Aan de hand van foto's, zijn de leerlingen op school al begonnen met het maken van berekeningen. Het inschatten van hoogte van de berg, de lengte van materialen die ze nodig hadden en de sterkte van de pomp werd berekend. Een firma in Nederland had beloofd om de pomp (om het water naar boven te pompen) te sponsoren. De groep zou die dan meenemen uit Nederland. Op het allerlaatste moment

'De school lijkt net een luxe hotel'

hoorden ze dat het sponsorgeld al uitgegeven was. De deal ging niet door. Dat was de eerste teleurstelling.

Toch vertrokken ze met goede moed naar Indonesië. Bij aankomst is de hele groep het project gaan bekijken. De volgende dag zijn ze op stap gegaan voor materialen. Toen de pomp werd geleverd, bleek het niet de juiste te zijn. De pomp had te weinig kracht om het water bovenaan de berg te krijgen. De benodigde pomp was niet verkrijgbaar op Lombok. Daarom zijn ze overgestapt naar twee en later naar drie pompen.

Met het dorp was afgesproken dat de lokale mee zouden helpen met het project. Met in totaal vierentwintig man hebben ze gegraven, kapwerk gedaan en alle materialen naar de berg gebracht. Dat was super om te zien. Bas: 'Het

was erg leuk om samen met de locals te werken. Zij leerden ons Indonesisch en wij leerden hen Nederlands. Daarnaast werkten ze echt keihard en hoefden wij soms even niks te doen.'

Drie pompen nodig

De lokale mensen zijn ook begonnen met het graven van een put. De huidige put kon niet gebruikt worden. De mensen waren bang dat de eigenaar van de put de waterleiding zou opeisen.

Daarom hebben ze een nieuwe, tien meter diepe, put gegraven en daar zat gelukkig voldoende water in. Er waren uiteindelijk drie pompen nodig om het water boven te brengen. Hiervoor werd ook een elektriciteitskabel naar boven gelegd. Dit was veel extra werk en extra onkosten.

De eerste en de tweede pomp werkten prima. Maar iedere keer als de derde pomp werd ingeschakeld, viel de stroom uit. Toen de groep weer terug naar Nederland ging, werkten wel de drie pompen afzonderlijk van elkaar. Op dit moment is het wachten op de juiste hoeveelheid stroom om de drie pompen tegelijk te laten draaien.

Als extraatje hebben de installateurs ook een badkamertje voor de bewoners gebouwd. De badkamer die ze eerst hadden, fungeerde ook als wc. Dat kan zo niet langer. Als eenmaal het water tot boven komt, kan er ook gedoucht worden in het nieuwe badkamertje.

De leerlingen en begeleiders hebben dus keihard gewerkt en het resultaat mag er zijn. Iedereen gaat mee, maar voldaan richting Nederland. Dillon van Lent (17), studeert werktuigbouwkundige installaties, gaat ook met een

De school wordt officieel geopend door Go For Lombok

goed gevoel naar huis. 'Het teamverband en de werksfeer waren echt super.'

Ook Christel Verberne (20), volgt de opleiding tot schilder, heeft het heel erg naar haar zin gehad. 'Het zwaarste was het werken in de hitte. Maar je doet het voor de kinderen en dat maakt alles goed.'

Volgend jaar zal er weer een groep voor Go For Lombok naar Indonesië komen. Wat voor project dat gaat worden, is nog niet bekend. We houden u op de hoogte van de vorderingen.

Kijk voor meer informatie op:
www.goforlombok.com

Samenwerking Go For Lombok en LombokCare

In het najaar van 2007 kreeg Christ Schreurs het idee om via zijn werk het doel van zijn Stichting LombokCare te kunnen ondersteunen. Immers, met inzet van docenten en leerlingen van de Gilde Opleidingen, kon er in het verre Lombok veel werk worden verzet.

Voor de leerlingen van Gilde Opleiding was het een unieke kans om te werken aan de ontwikkeling van hun persoon en hun vakmanschap.

Zo is er in 2008 een groepje gevormd van docenten en begon Go For Lombok in mei 2008 aan het eerste project. De leerlingen zijn nog steeds laaiend enthousiast. We zijn van plan deze samenwerking nog lang voor te zetten.

Frans Blom
Voorzitter Go For Lombok)

Wist u dat...

LombokCare een eigen stichtingslied in het Indonesisch heeft?

Het waterproject

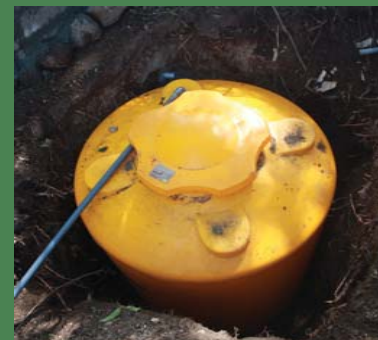
Kuil graven voor de waterleiding

De leidingen worden gelegd

De waterleiding ligt

Tank voor wateropslag

Iedereen helpt mee om materialen de berg op te sjouwen